

Τα σφάλματα αυτά αναφέρονται:

- i. στο ότι το Πρωτοδικείο παρέλειψε εντελώς να εξετάσει τους λόγους και ισχυρισμούς τους σε σχέση με την παράβαση του δικαιώματος του αναφερόσθαι, όπως αυτό κατοχυρώνεται ως πτυχή της Ευρωπαϊκής Ιθαγένειας
- ii. στο ότι το Πρωτοδικείο, σε κάθε περίπτωση, αλλοίωσε το περιεχόμενο της από 18.7.2002 απόφασης του Διαμεσολαβητή, η οποία αποτελούσε το πλέον κρίσιμο αποδεικτικό στοιχείο που επικαλέσθηκαν με την αγωγή τους ή πάντως υπέπεσε σε εσφαλμένο νομικό χαρακτηρισμό του στοιχείου αυτού
- iii. στο ότι το Πρωτοδικείο ερμήνευσε και εφάρμοσε εσφαλμένα τις αρχές της χρηστής διοίκησης, της αμεροληψίας και της δικαιολογημένης εμπιστοσύνης, σε ορισμένες περιπτώσεις αλλοίωσε το περιεχόμενο των αποδεικτικών στοιχείων και πάντως προέβη σε εσφαλμένο νομικό χαρακτηρισμό του πραγματικού της αγωγής μας το οποίο αναφέρεται στην παράβαση των ως άνω αρχών.
- iv. στο ότι το Πρωτοδικείο παρέλειψε να εξετάσει ή πάντως εξέτασε πλημμελώς την αγωγή αποζημίωσης, στο μέτρο που αντιμετώπισε την επίδικη συμπεριφορά της Επιτροπής ως άθροισμα μεμονωμένων και ξεχωριστών μεταξύ τους περαστατικών και όχι κατά τρόπο συνολικό, παρά το ότι η παράβαση των κοινοτικών κανόνων που επικαλούνται και η ζημία που υπέστησαν απορρέει κατά κύριο λόγο από τη συνολική στάση της Επιτροπής σε μία περίοδο οκτώ ετών

Γενικότερα, φρονούν ότι το Πρωτοδικείο παρέλειψε να συναγάγει τα σωστά συμπεράσματα από το θεμελιώδη κανόνα σύμφωνα με τον οποίο η Επιτροπή είναι υπεύθυνη για την διασφάλιση της σωστής και νόμιμης πορείας των διαδικασιών και σε περίπτωση σφάλματος, θα πρέπει να επωμιστεί το οικονομικό βάρος της κακοδιοίκησης. Εξάλλου, η μη τήρηση των θεμελιωδών κανόνων διοικητικής συμπεριφοράς ενδέχεται να προκαλεί ηθική ζημία για την οποία δύναται ο πολίτης να ζητήσει αποκατάσταση και αποζημίωση.

Προσφυγή της 31ης Μαρτίου 2006 — Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων κατά Βασιλείου της Ισπανίας

(Υπόθεση C-172/06)

(2006/C 131/65)

Γλώσσα διαδικασίας: η ισπανική

Διάδικοι

Προσφεύγουσα: Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (εκπρόσωπος: S. Pardo Quintillán)

Καθής: Βασιλείο της Ισπανίας

Αιτήματα της προσφεύγουσας

Η προσφεύγουσα ζητεί από το Δικαστήριο:

- Να αναγνωριστεί ότι, εξαρτώντας τη χορήγηση κρατικών ενισχύσεων προς τους επιχειρηματίες που επιθυμούν να διαθέσουν στην αγορά της Ισπανίας ηλιακούς συλλέκτες που κατασκευάζονται και διατίθενται νομίμως στην αγορά άλλου κράτους μέλους ή που κατασκευάζονται σε κράτος που έχει υπογράψει τη Συμφωνία για τον Ευρωπαϊκό Οικονομικό Χώρο από την προϋπόθεση ότι οι θερμοσίφωνες αυτοί διαθέτουν πιστοποίηση συμμορφώσεως προς τις προδιαγραφές που προβλέπει η εθνική νομοθεσία και ότι, προς τον σκοπό αυτόν, υποβάλλονται εκ νέου από ειδικό εθνικό εργαστήριο σε δοκιμές που έχουν ήδη πραγματοποιηθεί στο εν λόγω κράτος, το Βασιλείο της Ισπανίας παρέβη τις υποχρεώσεις που υπέχει από τα άρθρα 28 και 30 της Συνθήκης ΕΚ και από τα άρθρα 11 και 13 της Συμφωνίας για τον Ευρωπαϊκό Οικονομικό Χώρο.
- Να καταδικάσει το Βασιλείο της Ισπανίας στα δικαστικά έξοδα.

Ισχυρισμοί και κύρια επιχειρήματα

Η ισπανική νομοθεσία που ρυθμίζει τους όρους προσβάσεως στις κρατικές ενισχύσεις για τους ηλιακούς συλλέκτες που προέρχονται από άλλο κράτος μέλος ή από χώρα που έχει υπογράψει τη Συμφωνία για τον Ευρωπαϊκό Οικονομικό Χώρο αντιβαίνει στη θεμελιώδη αρχή της ελεύθερης κυκλοφορίας των προϊόντων και δεν μπορεί να δικαιολογηθεί από κανέναν από τους λόγους γενικού συμφέροντος που απαριθμούνται στο άρθρο 30 της Συνθήκης ΕΚ ή από κάποια από τις επιτακτικές ανάγκες που αναγνωρίζει η νομολογία του Δικαστηρίου.

Αναίρεση που άσκησαν στις 5 Απριλίου 2006 οι Stadtwerke Schwäbisch Hall GmbH, Stadtwerke Tübingen GmbH και Stadtwerke Uelzen GmbH κατά της αποφάσεως του Πρωτοδικείου (τέταρτο τμήμα) που εκδόθηκε στις 26 Ιανουαρίου 2006 στην υπόθεση T-92/02, Stadtwerke Schwäbisch Hall GmbH, Stadtwerke Tübingen GmbH και Stadtwerke Uelzen GmbH κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, υποστηριζόμενης από τις E.ON Kernkraft GmbH, RWE Power AG, EnBW Energie Baden-Württemberg AG και Hamburgische Electricitäts-Werke AG

(Υπόθεση C-176/06 P)

(2006/C 131/66)

Γλώσσα διαδικασίας: η γερμανική

Διάδικοι

Αναρρεσείουσες: Stadtwerke Schwäbisch Hall GmbH, Stadtwerke Tübingen GmbH και Stadtwerke Uelzen GmbH [εκπρόσωποι: οι δικηγόροι D. Fouquet και P. Becker]

Λοιποί διάδικοι: Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, E.ON Kernkraft GmbH, RWE Power AG, EnBW Energie Baden-Württemberg AG και Hamburgische Electricitäts-Werke AG

Αιτήματα των αναιρεσιουσών

Οι αναιρεσιούσες ζητούν από το Δικαστήριο:

- να αναρέσει την απόφαση του Πρωτοδικείου της 26ης Ιανουαρίου 2006, στην υπόθεση T-92/02, Stadtwerke Schwäbisch Hall κ.λπ. κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων ⁽¹⁾,
- εφόσον η υπόθεση είναι ώριμη για την έκδοση απόφασης, να ακυρώσει την απόφαση C(2001) 3967 τελ. της Επιτροπής, της 11ης Δεκεμβρίου 2001, καθόσον με αυτή διαπιστώνεται ότι τα αποθεματικά για τη διάθεση των αποβλήτων και την οριστική παύση λειτουργίας πυρηνικών σταθμών στην Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας δεν αποτελούν ενισχύσεις κατά την έννοια του άρθρου 87, παράγραφος 1, ΕΚ,
- εφόσον η υπόθεση δεν είναι ώριμη για την έκδοση απόφασης, να την αναπέμψει, προκειμένου να συζητηθεί εκ νέου, στο πρώτο πενταμελές τμήμα του Πρωτοδικείου, δεδομένου ότι αυτό ήταν ο νόμιμος δικαστής των αναιρεσιουσών κατά την αρχική δίκη στον πρώτο βαθμό,
- να καταδικάσει την Επιτροπή στα έξοδα του πρώτου βαθμού,
- να καταδικάσει την αναιρεσιβλήτη στα έξοδα της κατ' αίτηση δίκης.

Επικουρικός:

- να απορρίψει το αίτημα των παρεμβαίνουσών περί επιβολής των εξόδων τους από τη δίκη σε πρώτο βαθμό στις αναιρεσιούσες.

Λόγοι αναρέσεως και κύρια επιχειρήματα

Με την παρούσα αίτηση αναρέσεως οι αναιρεσιούσες βάλλουν κατά της απόφασης του Πρωτοδικείου με την οποία έκρινε νόμιμη την απόφαση της Επιτροπής ότι η πίστωση του φόρου που επιβάλλεται επί των αποθεματικών για τη διάθεση των αποβλήτων και την παύση λειτουργίας πυρηνικών σταθμών στην Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας δεν μπορεί να θεωρηθεί ως κρατική ενίσχυση κατά την έννοια του άρθρου 87, παράγραφος 1, ΕΚ. Ως λόγο αναρέσεως προβάλλουν παραβίαση του δικονομικού και του ουσιαστικού κοινοτικού δικαίου.

Παρά τις υφιστάμενες προφανείς νομικές δυσκολίες και τη σπουδαιότητα της υποθέσεως, το Πρωτοδικείο, χωρίς να συντρέχουν εξαιρετικές περιστάσεις, παρέπεμψε την υπόθεση από το πρώτο πενταμελές στο τέταρτο τριμελές τμήμα. Τούτη η αναίτια και αδικαιολόγητη παραπομπή της υποθέσεως σε μικρότερο τμήμα, μολονότι η διαδικασία εκκρεμούσε επί πολλά έτη, προσβάλλει το δικαίωμα των αναιρεσιουσών να δικαστούν από τον νόμιμο δικαστή.

Το Πρωτοδικείο δεν διέκρινε μεταξύ των προϋποθέσεων στοιχειοθετήσεως κρατικής ενισχύσεως και των προϋποθέσεων κινήσεως της επίσημης διαδικασίας κυρίου ελέγχου. Δεδομένου ότι στην οικεία υπόθεση υπήρχαν σοβαρές δυσχέρειες νομικής και πραγματικής φύσεως όσον αφορούσε την ύπαρξη κρατικής εγγυήσεως αναλήψεως των υποχρεώσεων, την επάρκεια του προσδιορισμού των υποχρεώσεων παύσεως λειτουργίας και διαθέσεως αποβλήτων, καθώς και το συγκεκριμένο ύψος των αποθεματικών, τα φορολογικά πλεονεκτήματα και το συνολικό κόστος της παύσεως λειτουργίας, δεν επιτρεπόταν στην Επιτροπή να περιοριστεί σε προκαταρκτικό μόνον έλεγχο. Αντιθέτως, στην υπό κρίση υπόθεση υποχρεούνταν να εισέλθει στο επίσημο στάδιο της ελεγκτικής διαδικασίας.

Περαιτέρω, το Πρωτοδικείο δεν εκτίμησε ορθά τον επιλεκτικό χαρακτήρα της γερμανικής ρυθμίσεως περί αποθεματικών. Αγνόησε το γεγονός ότι η απαλλαγή των αποθεματικών από τον φόρο, η οποία παρέχεται στον κλάδο της παραγωγής ατομικής ενέργειας, συνιστά εξαίρεση από το γενικά ισχύον φορολογικό καθεστώς. Ωστόσο, η εξαίρεση αυτή είναι επιτρεπτή μόνον αν οι μελλοντικές υποχρεώσεις είναι επαρκώς καθορισμένες, προϋπόθεση η οποία δεν συντρέχει εν προκειμένω: Ο καθορισμός των κριτηρίων που αφορούν το χρονικό σημείο της παύσεως της λειτουργίας, τις συνδεόμενες με την παύση λειτουργίας υποχρεώσεις καθώς και τις έννομες συνέπειες της μη τηρήσεως των σχετικών διατάξεων είναι εντελώς ανεπαρκής. Ακόμα όμως και αν δεν διαπιστώνεται *de jure* ότι η ενίσχυση έχει επιλεκτικό χαρακτήρα, ένα μέτρο ενδέχεται να αντιβαίνει στη νομοθεσία για τις κρατικές ενισχύσεις όταν είναι πρόσφορο να ευνοήσει συγκεκριμένες επιχειρήσεις. Η οδηγία για την ελευθέρωση της εσωτερικής αγοράς ηλεκτρικής ενέργειας υποχρεώνει τα κράτη μέλη να αναλάβουν δράση για την άρση των διακρίσεων και των στρεβλώσεων του ανταγωνισμού. Παρά ταύτα, το Πρωτοδικείο δεν διαπίστωσε ότι υπήρχε υποχρέωση της Γερμανικής Κυβερνήσεως να μεταβάλει την εθνική πρακτική ως προς τα αποθεματικά, η οποία, εξαιτίας της επιλεκτικής υποστηρίξεως συγκεκριμένων οικονομικών κλάδων, αντιβαίνει ευθέως στην οδηγία και στην αρχή της «πρακτικής αποτελεσματικότητας».

Τέλος, οι αναιρεσιούσες προβάλλουν ότι εσφαλμένως καταδικάστηκαν, με την προσβαλλόμενη απόφαση, στα δικαστικά έξοδα των παρεμβαίνουσών. Εφόσον παρενέβησαν σε προχωρημένο στάδιο της διαδικασίας, κατά το οποίο τα ουσιώδη δικογράφα είχαν ήδη κατατεθεί, η συμμετοχή τους στη δίκη προς υποστήριξη της καθής αναπόφευκτα ήταν ελάχιστη. Τούτο δεν δικαιολογούσε την καταδίκη των προσφευγουσών στο σύνολο των δικαστικών εξόδων.

⁽¹⁾ EE C 74, σ. 15